

ERIK WEIMAN:

Replik till Ingegerd Troedsson

De första stegen är alltid de svåraste för den som vill beträda en ny väg. Just därför är det bra att det kommit igång en debatt om välfärdens framtid. Måhända kan den tjäna som en vägledning inför de beslut som i alla fall måste tas inom en snar framtid. Kanske är synen på välfärdspolitikerna också en generationsfråga mellan dem som upplevt systemet under dess uppbyggnadsskede och som sett det fungera och dem som ser en framtid som "betalare" i det rådande systemet. Jag kan i alla fall lova Dig, Ingegerd Troedsson, att Du kommer att få behålla både ATP och omvårdnad under överskådlig tid . . .

Vad debatten egentligen handlar om, är huruvida de befintliga systemen skall monteras ner eller om de skall ersättas – övergångsvis eller mer permanent – av andra generella system. Jag är oroad för att de system och modeller som vi moderater presenterat på olika områden riskerar att bli lika cementerade som de befintliga. I stället tror jag, att det går att montera ner de befintliga systemen och inte ersätta dem alls. Däremot inser jag mycket väl att det kommer att ta en hel del tid.

Inte finns det t ex någon anledning att ersätta det befintliga systemet för bo-

stadssubventioner. I stället bör inga eller mycket begränsade subventioner ges till nyproduktion, medan de som befinner sig i subventionssystemet får behålla dessa – just för att vi skall slippa otrevliga övergångseffekter. Samma princip kan tillämpas för tilläggs pensioneringen: uppbyggnaden av premiereserver kan börja nu för dem som går in i systemet. Det tar en generation, men därefter kan ATP och dess fonder vara ett minne blott. På samma sätt kan successiv avveckling av transfereringar riktade till barnfamiljer eller sjukvård ske: efter hand som stödbehovet minskar, sjunker samhällets och statens kostnader och transfereringarnas nivå.

Med andra ord, vi måste vara ense om målen: vill vi även om en generation att staten skall ansvara för pensioner, sjukvård, boende och utbildning eller vill vi att den enskilde inte bara skall ha en chans till valfrihet utan dessutom skall svara för sin egen finansiering?

Vägen är lång till ett samhälle där den enskilde tagit över så många av de uppgifter som idag åligger staten. Men om vi skall beträda den rätta vägen bör vi vara ense om målet: att staten som garant för välfärden skall vara ett minne blott om en generation.